

Het laatste licht

Van dezelfde auteur

Back to school!
Schaduw van de tijd
De jongen uit het woud

HET LAATSTE LICHT

Jen Minkman

the sky is the limit

DUTCH VENTURE PUBLISHING

Het laatste licht
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2016 Dutch Venture Publishing
Auteur: Jen Minkman

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing / Yocla Design
Omslagbeeld: Depositphotos.com
Tekstredactie: Chinouk Thijssen
Zetwerk: Natasja Storm

Eerste druk januari 2016, tweede druk maart 2016,
derde druk december 2016

NUR 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie,
microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch,
door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

Kom, kom mijn droom binnen
vreemdeling uit een ver land
neem me bij mijn hand
kijk me aan en ken mijn pijn
laat mijn leven in jouw dood beginnen
schud me wakker, maar laat me dromen
laat me nu jouw droom inkomen

...

Laat ons samen zijn.

Londen

Als ik de deur van de tempel uit stap, is het schemerig buiten.

Toen ik vanochtend bij de Orde naar binnen ging, was de zon nog niet eens op. Nu ik in beweging kom, voel ik in mijn lijf hoe ontzettend lang ik binnen heb gezeten.

Toch is de tijd voorbijgevoelen.

Op de stoep voor het kleine krantenzaakje naast de tempel is een oude man bezig om kratten met bananen en appels naar binnen te halen. De dag is voorbij en de koopwaar moet weer veilig opgeslagen worden in het magazijn. Ik voel de wind over mijn gezicht blazen als er een dubbeldekkerbus langs komt razen, die even verderop stopt bij de bushalte waar ik ook moet zijn. Hele stromen mensen lopen met gehaaste gezichten in beide richtingen op het natgeregende trottoir van Tottenham Court Road.

Ik zou ook haast moeten hebben – tenslotte kan mijn bus elk moment komen – maar het opgejaagde gevoel dat me normaalgesproken trouw vergezelt op mijn tochten door de stad is helemaal verdwenen na vandaag. Bizar hoe je kijk op alledaagse dingen in één dag zo ingrijpend kan veranderen.

Ik wist wel dat de kochak, onze priester, me ooit meer zou vertellen over de vormen van meditatie die de tempel toepast, maar ik had niet gedacht dat ik zo snel zo veel nieuwe inzichten zou krijgen. Dat ik er zo rustig en kalm van zou worden. Dat ik zo snel zou leren om los te komen van mijn lichaam, en dat ik zo duidelijk zou voelen dat het maar een huls is. Wat zei Shakespeare er ook alweer over? ‘This mortal coil’?

Sterker nog: in alle tweeëntwintig jaar die ik op deze aarde heb rondgelopen, heb ik me nog nooit zo gevoeld. Drugs hebben dit nooit kunnen doen. Dat voelde op een bepaalde manier niet echt.

*Met een glimlach stop ik het boek met verzen dat de kochak me heeft gegeven
weg in mijn schoudertas. Nu eerst maar eens naar huis. Mijn familie wacht op me
met het eten.*

1.

‘Wérk nou gewoon, ellendig kreng!’
Moira sloeg met een nijldige vuist op het stuur, nam een trek van haar sigaret en blies gefrustreerd uit. Tjonge jonge. Dit had nog aan haar dag ontbroken.

Met een onderdrukte grom draaide ze voor de derde keer de contactsleutel van haar oude Vauxhall om. Hetzelfde zagende geluid dat ze al twee keer eerder had gehoord, klonk op.

Met een driftig gebaar trok ze de sleutel uit het contact en zocht naar haar mobiel in haar schoudertas. Patrick was nog aan het werk, dus die kon niet komen. Ze moest haar broer maar bellen. Die kon haar misschien wel ophalen.

Vanuit haar ooghoek zag Moira hoe haar baas de parkeerplaats op liep. John Pritchard was een enorm lange, magere man met zulke stelten van benen dat ze hem in gedachten altijd ‘de reiger’ noemde.

John reigerde nu naar haar toe en bukte zich om door het autoraampje te kijken, dat Moira half had opengedraaid om de sigarettenrook er een beetje uit te laten. ‘Lukt het niet?’ vroeg hij.

‘Zoals je ziet.’ Dat zag hij toch ook wel? Ze probeerde te glimlachen. Haar baas afsnauwen was geen goed idee, en al helemaal niet omdat ze eerder op de dag drie taarten had laten verbranden in de keuken van het hotel waar ze werkte. Het was beter om John niet opnieuw kwaad te maken, maar Moira moest op haar tong bijten om niet tegen hem uit te vallen. Wat dacht hij zelf? Dat ze hier voor de lol in een stilstaande auto zat terwijl het buiten bijna vroom?

‘Ik denk dat je dynamo niet goed werkt.’ John klopte op de motor-kap van de auto. ‘Vorige week had je toch ook al een lege accu? Hij laadt niet goed op.’

‘Hmm.’ Oké, zo af en toe had John nog wel eens nuttige ideeën. Ze glimlachte nu wat hartelijker. ‘Kan ik hem hier laten staan van het weekend? Ik zal Patrick wel even vragen of hij ernaar kan kijken.’

Haar vriend werkte in een garage. Ze zou hem vertellen wat John had gezegd over de dynamo. Kwam ze nog eens lekker slim en technisch over ook.

‘Ja hoor, geen probleem. Zoveel gasten zijn er niet.’

Het kleine hotel in Penmaenmawr in het noordwesten van Wales was rond deze tijd van het jaar bijna uitgestorven, hoewel er soms weekenden bij waren dat Moira zich het vuur uit de sloffen liep. Dat vond ze niet erg. Ze was blij met haar baan. Ze hoefde er niet ver voor te reizen, haar baas was geen complete ellendeling en ze had genoeg tijd over voor haar parttimestudie kunstgeschiedenis in Bangor.

‘Nou, ik bel Dai wel even. Ga jij maar weer naar binnen, ik red het wel,’ zei ze.

Terwijl de telefoon aan de andere kant overging, zag Moira John met zijn lange stelten de keuken weer in stappen. Ze kreunde toen ze Dai’s voicemail kreeg. Waarom had haar broer een mobiel als hij nooit opnam? Lekkere betrouwbare doktersassistent zou hij worden als hij straks klaar was met zijn studie. Dan moest ze Tabitha maar proberen. Die zat vast al thuis, en die hield haar telefoon meestal beter in de gaten.

De telefoon ging twee keer over. ‘Hallo?’ hoorde ze in het Welsh.

‘Hé, Tabby,’ zei ze met een opgeluchte zucht. ‘*Ti’n iawn?* Alles goed? Raad eens wie er met autopech bij The Gladstone staat.’

‘Joh. Alweer? Die kar is echt rijp voor de sloop.’

‘Niks sloop. Patrick kijkt er wel naar. Is Dai al thuis? Ik zou wel een lift willen. Als ik nu nog naar huis moet lopen na een dag hard werken, daalt mijn humeur echt onder het vriespunt. En het is al koud genoeg.’

Tabby lachte. ‘Hij is hier. We komen je wel halen. Hij zoekt zijn

autosleutels al, zie ik.’

‘Ik hou van jullie. Tot zo!’

Moira hing op en staarde voor zich uit. Om de tijd te doden stak ze nog maar een sigaret op. Dat pakje ging hard. Kwam door de zenuwen van vandaag.

Ze had al maanden geleden willen stoppen, maar dat was niet gemakkelijk – Patrick rookte ook als een schoorsteen. En dat terwijl haar vriendje haar nota bene het idee had aangedragen om te stoppen met roken, omdat het ‘beter voor haar was’. Hij moest nodig praten en eerst eens naar zichzelf kijken, de zeurpiet.

Moira blies uit en masseerde haar voorhoofd. Ze was gewoon chagrijnig en onredelijk. Haar vriend was een lieverd. Patrick paste goed op haar. Hij kende haar zwakke plekken en hij wilde haar helpen, ook al gaf hij dan zelf niet het goede voorbeeld. Morgen zou ze een nieuwe poging wagen. Geen idee hoe ze dat voor elkaar moest krijgen met alle onrust die standaard door haar lijf gierde, maar nu ze al een tijdje met die ritalin bezig was, moest ze het wel afkunnen met wat minder nicotine.

Even dacht ze aan Dai en Tabby, haar broer en zus. Het was haar een compleet raadsel waarom die allebei zo rustig waren en zij blijkbaar met alle ADHD-genen was opgezadeld bij haar geboorte. Ze was eenentwintig, maar een rustige volwassene was ze bepaald niet. Alles kwam binnen, alles greep haar direct bij de keel, en nadenken kwam pas later.

Zonder die impulsiviteit was ze nooit van het dak gevallen vorig jaar, dat stond vast. Ze had nog steeds een lelijk litteken op haar knie, maar haar gebroken been was gelukkig zonder problemen geheeld. Die acht weken in het gips hadden ook wel weer een voordeel: ze had zeeën van tijd gehad om te tekenen en schilderen. Haar portfolio had uitgepuild toen ze zich in december weer meldde op de universiteit, vlak voor de kerst. Haar studiebegeleiders waren onder de indruk geweest.

Moira schrok op toen haar mobiel weer afging. ‘Hé Dai, ben je al

onderweg?’ nam ze ongeduldig op.

‘Ik stap nu in. Moet ik een sleepkabel meenemen?’

‘Nee, laat maar. Van de reiger mag ik mijn auto hier laten staan. Ik rij wel even met Pat langs vanavond.’

‘Heeft hij daar nog zin in dan? Het is zaterdagavond. Patrick duikt na zijn werk toch meteen de kroeg in. Je kunt die Vauxhall beter naar huis slepen, dan staat hij tenminste voor de deur.’

‘Doe niet zo stom. Hij kijkt er echt wel even naar.’

Dai zuchtte aan de andere kant van de lijn. ‘Ik neem de sleepkabel wel mee. Tot zo.’

Moira hing op en smeed haar telefoon met een geïrriteerd gebaar in haar tas. Ze was inderdaad in een slecht humeur – ze kon het aan alles merken.

Na een kleine tien minuten zag ze haar broer en zus de parkeerplaats oprijden in de Nissan van hun moeder. Het was inmiddels al donker, dus het was maar goed dat ze een lift had kunnen regelen.

‘Mevrouw Llewelyn? U had de ANWB gebeld?’ Dai keek met een grijns naar binnen toen hij de autodeur opendeed. Zijn rossige haar stond alle kanten op. Hij, Tabitha en Moira hadden alle drie dezelfde rode haarkleur, net zoals hun vader. ‘De vloek van de Llewelyns’, noemde die het.

Moira schoot in de lach. ‘Dai, wat heb je in godsnaam met je haar gedaan?’

‘Eh, nóg niets. Ik kwam net onder de douche vandaan toen ik door Tabby werd meegesleept om jou te komen halen. Volgens haar had ik geen tijd meer voor gel.’

Tabitha porde hem in zijn zij. ‘Natuurlijk niet. Een beetje voor de spiegel gaan staan tutten terwijl je zus halfdood zit te vriezen in haar defecte auto. Snap jij het leven wel?’ Ze gaf Moira een brede grijns. ‘Vooruit, help me even met die kabel, dan kunnen we naar huis.’

Moira stapte uit en volgde Tabby’s aanwijzingen. Al snel hadden ze de sleepkabel veilig bevestigd en konden ze voorzichtig de weg op. Moira en Tabby reden in de Nissan, terwijl Dai de auto bestuurde

die geslept moest worden. Daar had hij meer ervaring mee. In slakkentempo reden de twee auto's even later door het kleine stadje in Wales naar het huis van de Llewelyns.

‘Wát een dag, zeg!’ Moira gooide haar tas op de luie stoel naast de haard in hun gezellige huiskamer. Ze stak haar handen uit om die even bij het vuur te warmen. ‘Wat eten we?’

Haar moeder kwam de keuken uit en gaf haar een knuffel. ‘Pizza,’ zei ze. ‘Ik had geen zin om moeilijk te doen. Morgenavond gaan we trouwens uit eten, dan komt papa thuis.’

Hun vader was manager bij Lloyds TSB en pendelde tussen het hoofdkantoor in Londen en de vestiging van Lloyds Bank in Bangor. Hij was de laatste tijd steeds vaker voor langere tijd nodig op de zaak in Londen, dus als hij weer thuiskwam, was het feest.

Marc Llewelyn was net zo impulsief, opvliegend en overal voor in als Moira. Vorig jaar was hij dan ook spoorlags teruggekomen uit Londen toen hij had gehoord over haar stunt op het dak van het treinstation. Werk had hem op dat moment niets kunnen schelen.

Afwezig ging Moira met haar hand over het litteken op haar knie, terwijl Dai wat glazen en frisdrank op de salontafel neerzette. Het ongeluk had een hoop in haar leven veranderd, maar ze had die bewuste avond zoveel gedronken dat de herinneringen aan haar klim- en valpartij verdwenen waren en ook nooit meer de kop op hadden gestoken. Niet echt. Soms zag ze flitsen, kon ze zich herinneren wat ze die avond gezegd had, maar dan zakte het weer weg. Patrick had haar moeten vertellen wat er gebeurd was.

Ze was volgens hem weer eens in een impulsieve en lollige bui geweest – had het in haar hoofd gehaald om de vlag van Wales, die altijd trots vanaf het dak van het kleine dorpsstation wapperde, van de vlaggenstok te jatten en mee naar huis te nemen. Helaas was het schuine dak van het station gladder geweest dan ze had gedacht, met alle gevolgen van dien. Door glibberig mos en een wazige dronken kop had ze het gepresteerd om vanaf vijf meter hoog naar beneden

te tuimelen en haar been te breken. Toen ze wakker was geworden in het ziekenhuis, was haar laatste herinnering dat ze samen met Patrick had staan darten in de Fairy Glenn Inn, de plaatselijke kroeg. Ze wist niets meer van haar ongeluk, of waarom ze überhaupt op het station was geweest.

Geen wonder dat Patrick haar na dat voorval had willen beschermen voor zichzelf. Hij had nooit begrepen waarom ze zo uitbundig en impulsief was – hij noemde het kinderachtig – en had erop gestaan dat ze zich zou laten onderzoeken bij de dokter in verband met haar impulsieve gedrag. Wat schetste haar verbazing toen ze écht ADHD bleek te hebben? Ze hadden er voorheen alleen maar grapjes over gemaakt.

Even later zat het hele gezin minus hun vader bij de tv met een paar grote pizza's op de salontafel uitgestald. De tune van *Eastenders* kabbelde door de kamer.

'Wat wil je eigenlijk morgen doen?' bromde Dai met een mond vol pizza en hij keek zijn tweelingzus Tabitha schuin aan. 'Ik neem aan dat je met een geweldige Halloween-activiteit op de proppen komt?'

Tabby grijnsde. 'Dat klopt.'

'Ik ga me niet weer als heks verkleden, hoor,' waarschuwde Moira haar zus. 'Die achterlijke groene schmink was er na drie dagen nog steeds niet helemaal af na dat feest vorig jaar. Om nog maar te zwijgen over hoe onhandig het was om als heks met een gipsen been te lopen.'

Het was traditie dat ze met zijn drieën op Halloween iets ondernamen. Tabby was degene die met plannen kwam, en Dai en Moira deden altijd mee. Hun zus was de enige praktiserende Wiccan in de wijde omgeving, dus als zij geen Halloween met haar wilden vieren, dan wilde niemand.

Tabitha schoot in de lach. 'Nee, er komt dit keer geen schmink aan te pas,' beloofde ze. 'Ik wil een klein eh... ritueel doen. Bij Meini Hirion.'

Dai keek verbaasd op van zijn pizza. 'Wat, bij de steencirkel?'

'Toch niet 's avonds?' viel Moira haar broer nog verbaasder bij.

De steencirkel, die volgens lokale legendes was aangelegd door de druïden, lag op de hoogvlakte achter de klippen van Penmaenmawr, waar de wind van zee dag en nacht overheen jammerde en het zelfs in de zomer nooit echt warm werd. Ze piekerde er niet over om daar in het donker rond te gaan lopen, Halloween of niet.

‘Nee, natuurlijk niet ’s avonds,’ schudde Tabby haar hoofd. ‘Dan gaan we toch uit eten? Ik wil rond drie uur gaan. En zo donker zal het niet zijn, hoor. Het is morgen volle maan.’

‘Ik weet het niet,’ mompelde Dai. ‘Wat voor ritueel?’

Tabby haalde haar schouders op. ‘Gewoon. Een manier om contact te leggen met de geesten van je voorvaderen. Even een glimp van de andere wereld opvangen. Binnen de cirkel zal mijn spreuk meer effect hebben. En natuurlijk hebben we drie mensen nodig.’

‘*The power of three?*’ vroeg Moira grinnikend, het standaardzinnetje uit de tv-serie *Charmed* gebruikend.

‘En dat noemt ze “gewoon”,’ lachte Dai. Hij stak zijn hand uit en woude Tabby even door haar roodblonde haren. ‘Zo, nu zit jouw haar net zo idioot als het mijne,’ concludeerde hij.

Al kletsend aten ze de rest van hun pizza’s op. Daarna liep Moira naar boven om nog even aan de schetsen te werken die ze maandag aan haar docent moest laten zien. Het moest een stilleven worden, maar het wilde nog niet zo vlotten.

De andere vellen die op haar bureau lagen, bevatten geen stillevens. Ze had gisteravond gedachteloos zitten krabbelen terwijl ze met Holly aan de lijn had gezeten, en tot haar grote blijdschap had ze een prachtig oog getekend. Ogen waren haar grootste struikelblok. Als ze portretten probeerde te tekenen, kregen de mensen nooit dat speciale licht in hun ogen dat bij een treffend portret te zien was. Maar haar droedel had een mooi, donkerbruin oog met lichtere vlekjes erin opgeleverd, alsof het erom gevraagd had getekend te worden. Ze had er daarna nog een paar geprobeerd, en die waren ook allemaal goed gelukt. Helaas had ze daar nu niets aan, want de opdracht van school ging over iets anders.

Ze had net de eerste lijnen van een nieuwe tekening op papier toen haar mobiel ging. ‘Ha, Pat,’ nam ze op. ‘Ben je al klaar met eten?’

‘Bijna,’ mompelde Patrick met volle mond. ‘Kom je zo naar de pub? Ik ben er al. Ma was niet thuis en ik had geen zin om te koken, dus ik zit aan de *fish and chips*.’

‘O, eh... ja,’ aarzelde Moira. ‘Ik had eigenlijk gehoopt dat je me kon komen halen. Mijn auto heeft het weer begeven, er is iets met de dynamo.’

Patrick bromde wat. ‘Dan kom ik meteen maar. Ik heb nu pas één biertje op. Moet je wel bij mij blijven slapen, want ik kan je vanavond niet meer thuisbrengen.’

Moira keek schuin naar haar tekeningen. Daar had ze eigenlijk later op de avond nog aan willen werken. ‘Ik kan wel vragen of Dai me komt halen.’

‘Blijf maar bij mij slapen, schat,’ zei Patrick. ‘Dat is ook alweer een tijdje geleden.’

‘Ja, alleen moet ik nog wat dingen voor school doen.’

‘Die kan je zondag ook wel afmaken. Hé, tot zo, oké?’

Moira zuchtte onhoorbaar. ‘Ja, tot zo,’ antwoordde ze kortaf. Met een frons staarde ze naar de schetsen, waar ze morgen natuurlijk helemaal geen tijd voor zou hebben. Na het ontbijt met Patrick moest ze op een of andere heidense trektocht naar de steencirkel met Tabby en Dai. Als haar zus daar dan klaar was met haar hocuspocus was het tijd voor het etentje met haar vader. Daarna was ze vast te moe om nog te werken aan haar tekeningen.

Met een diepe zucht stond ze op en stopte haar tekeningen terug in de grote map die in de hoek van haar kamer stond. Peinzend bleef ze voor de ezel staan waar een nog grotendeels onafgemaakt doek haar aanstaarde. Ze had een inktzwart landschap geschilderd met aan de horizon een rood-oranje ochtendgluren, maar verder had ze nog geen details ingevuld. Het was net of het schilderij zijn adem inhield, haar uitnodigde om goed na te denken over wat er in het midden van het doek moest komen te staan, en bang was dat ze de verkeerde

beslissing zou nemen. Dat gevoel bekwam haar de laatste tijd steeds vaker – dat ze dingen verprutste, dat haar intuïtie werd afgestompt door haar medicatie. Dat ze niet meer genoeg kon voelen om een waar kunstwerk uit haar vingers te laten komen.

Met een ruk draaide ze zich om. Die bijwerkingen zouden wel verdwijnen. De dokter had het gezegd. Ze moest blij zijn dat ze meer balans in haar leven had gevonden.

Toen beneden de bel ging, pakte ze haar tas van haar bed en trok de slaapkamerdeur achter zich dicht, het halfllege doek als oningevulde vraag achterlatend.

2.

Schel, doordringend gepiep.

‘Zet die ellendige wekker uit,’ kreunde Moira en ze deed één oog halfopen. De kloppende hoofdpijn en droge mond waarmee ze ontwaakte, herinnerden haar aan gisteravond.

Ze had uit pure frustratie te veel gedronken. Patrick had haar doodleuk gezegd dat hij pas maandagavond tijd had voor haar auto, omdat hij zondag helemaal niets wilde doen. Eigenlijk was dat niet eens zo vreemd, maar ze was gewoon kwaad geweest dat Dai weer eens gelijk had gekregen over haar vriend. Nou ja, iemand die op zondag de auto van zijn vriendin niet wilde repareren was toch niet direct een lulak? Patrick had behoefte aan een rustige dag, dat was niet zo raar.

Morrend en piekerend had ze twee grote glazen bier weggetankt toen Patrick even een potje stond te darten met zijn vrienden, en daarna hadden ze ook nog een discussie gehad toen Moira naar buiten wilde om een sigaret te roken. ‘Ik heb me vandaag toch al te pletter gerookt op mijn werk,’ had ze gesnauwd. ‘Wat maakt die ene sigaret extra nou nog uit? Als dit pakje op is, koop ik niet meer. En waar bemoei je je eigenlijk mee?’

Later, op zijn kamer, had hij haar gezoend en gestreeld tot ze niet meer boos op hem was. Hij had zelfs moeten lachen toen ze na hun vrijpartij haar laatste peuk had opgestoken. ‘Dat betekent dat het goed was, toch?’ had hij geplaagd.

Het gepiep hield aan, en Moira opende nu twee ogen om op zoek

te gaan naar Patricks wekker. Wat vreemd, het ding stond uit. En haar vriend was ook nergens te bekennen.

‘Pat!’ riep ze. ‘Wat is dat voor kabaal?’

Ze hoorde gestommel in de gang, en Patrick stak zijn hoofd om de hoek van de slaapkamer. ‘De rookmelder,’ verklaarde hij gejaagd. ‘Ik pak even een ladder, dan kan ik dat ellendige ding van het plafond schroeven.’ Moira hoorde hem weer weglopen, en even later stopte het gepiep inderdaad. Toen Patrick de kamer in kwam, hield hij een dienblad met twee borden in zijn handen. ‘Ontbijt op bed,’ grijnsde hij. ‘Compleet met speciale *wake-up call* voor mensen met een kater.’

Moira veerde op. ‘Wat lief! Wat heb je gemaakt?’

Patrick schoof naast haar in bed. ‘Eerst heb ik eieren en toast gemaakt, en daarna heb ik spek verbrand,’ legde hij uit. ‘Vandaar dat brandalarm. Ik kreeg een telefoontje en ik lette niet meer op de pan.’ Hij wees op de borden. ‘De tweede lichter is gelukkig wel geslaagd.’

Moira glimlachte en woelde even door zijn krullende, donkerblonde haar. ‘Dank je wel. Het ziet er geweldig uit. En ik ben inderdaad klaarwakker.’

De zon piepte door een kier in de gordijnen. Dat was mooi meegenomen: het Halloween-ritueel bij Meini Hirion zou in elk geval niet in de druilregen plaatsvinden. Het beloofde een prachtige dag te worden.

‘Heb je nog plannen voor vandaag?’ vroeg Moira, terwijl ze een stuk toast met jam naar binnen werkte.

‘Nee, niet echt. Nou ja, uit eten met jullie vanavond. En jij?’

‘Dai en ik gaan samen met Tabitha Halloween vieren.’

Een donkere uitdrukking kwam in Patricks grijze ogen. ‘Nog steeds? Hoe oud is ze nou inmiddels al?’

‘Twintig. Wat heeft dat nou met leeftijd te maken? Ze gelooft in die dingen, dat is haar religie. Ze noemt jou toch ook niet kinderachtig omdat je met kerst naar de kerk gaat?’

‘Nee, maar dat jij eraan meedoet...’

Moira verbeet een scherpe opmerking. Ze had geen zin om hier een

discussie over aan te gaan. Patrick was minder ruimdenkend dan zij, en dat zou wel nooit veranderen. Hij hoefde het niet met haar eens te zijn. In elk geval had hij niet meegedaan met de populaire mensen die Tabby hadden gepest toen ze allemaal nog op de middelbare school hadden gezeten. Hij had zelfs de jongen die VUILE HEKS op Tabby's locker had gekalkt voor haar in elkaar gemept. Patrick kwam al voor haar op sinds ze in de derde klas verkering hadden gekregen. Nou ja, hij had die jongen geslagen omdat hij bang was dat ze het anders zelf zou gaan doen. Dat was in de tijd dat ze zich nog maar moeilijk kon beheersen en vreselijk impulsief was.

'Dus eh... ik zit vanavond naast een heks aan tafel?' verbrak Patrick de stilte met een knipoog. 'Ga je dit jaar weer in het groen?'

Moira schoot in de lach. 'Nee, we gaan ons niet verkleeden. We gaan naar de steencirkel om een wicca-ritueel te doen. Ik had zelf ook al gezegd dat ik geen schmink meer op wilde.'

'Een ritueel? Glaasje draaien of zo?'

'Nee joh, iets anders.' Eigenlijk had ze geen idee wat ze gingen doen, maar ze kende Tabby goed genoeg om te weten dat ze haar kon vertrouwen. Afwezig wreef Moira over haar voorhoofd.

'Nog steeds last van je hoofd?' vroeg Patrick zorgzaam, en hij overhandigde haar een kopje sterke koffie. 'Misschien knap je hiervan op.'

Dankbaar nam ze de koffie aan. 'Meestal wel, ja.'

'Heb je je pillen bij je?'

Moira schudde haar hoofd. 'Nee, die ben ik vergeten.'

'Thuis nog even innemen dan, hè.' Hij keek haar met een quasistreng gezicht aan.

'Ja, dokter,' mompelde ze gedwee. Eigenlijk zou ze allang blij zijn als ze een dag kon overslaan. Even geen hartkloppingen en misselijkheid. Gisteravond had ze natuurlijk ook niets ingenomen, want toen had ze stevig zitten drinken. Dat combineerde niet bepaald lekker.

Uiteindelijk werd ze rond een uur of twaalf weer door Patrick thuis afgezet. Dai en haar moeder waren naar de kerk, en Tabby zat in de

huiskamer met stapels zwarte kaarsen en boeken met spreuken. ‘Hé, hoe was het?’ vroeg ze met een glimlach.

‘Ja, leuk,’ antwoordde Moira. ‘Beetje veel gedronken.’

Tabby blies uit. ‘Hmm. Oké.’

Moira fronste. ‘Hoezo “oké”?’

‘Ach, niks.’

‘O nee, zo makkelijk kom je er niet vanaf. Wat is er?’

Tabby zette een van de zwarte stompkaarsen met een klap op tafel. ‘Je drinkt altijd te veel als je met Patrick uit bent. Waarom doe je dat?’

Moira keek haar zus stomverbaasd aan. ‘Dat doe ik helemaal niet!’

‘Echt wel.’

‘Echt niet.’

‘Jawel,’ hield Tabby aan. ‘Als we met zijn allen naar de kroeg gaan, drink je nooit te veel. Het gebeurt alleen als je samen met hém gaat.’

Moira deed haar mond open en weer dicht. Leuk, ze zag er vast uit als een goudvis. Met een frons staarde ze Tabitha aan. ‘Is dat echt zo?’ vroeg ze toen aarzelend.

Tabby haalde haar schouders op. ‘Volgens mij wel, ja,’ mompelde ze.

‘O.’ Moira staarde naar de vloer. ‘Geen idee waarom. Ik ga nog even wat doen, oké?’ Abrupt draaide ze zich om en liep de trap op.

Haar kamer was nog in duisternis gehuld, want niemand had natuurlijk de gordijnen opgedaan. Misschien was dat eigenlijk wel lekker.

Moira knipte de lamp op haar bureau aan en bleef voor het doek op haar ezel staan. Besluiteloos rommelde ze in de pot kwasten die op haar bureau stond. Ze reikte naar het knopje van de stereo. De psychotische drums van Slipknot begonnen uit de speakers te dreunen. Met het puntje van haar tong uit haar mond schilderde Moira één enkele heldere ster boven de horizon op het schilderij.

‘De ochtendster,’ mompelde ze zachtjes. Ze wist nog steeds niet precies wat er verder op het schilderij thuishoorde, maar die ster paste daar perfect.

Waar was ze nu gisteren precies zo boos over geweest? Ze had inderdaad niet zo veel moeten drinken. Met woeste gebaren bracht Moira een tweede laag blauwzwarte verf aan op het in duisternis gehulde landschap van haar kunstwerk.

Ze stond net haar handen met terpentijn schoon te maken toen ze beneden de voordeur open hoorde gaan. Dai en haar moeder waren laat. Ze hadden zeker geoefend met het koor, want de adventdagen kwamen er straks natuurlijk weer aan. Dai had een prachtige bariton, en hij had al menig meisje weten te strikken met zijn muzikale talenten. Pianospelen kon hij namelijk ook als de beste. Holly had geen schijn van kans gehad toen hij voor Valentijn een speciaal voor haar gecomponeerd nummer had opgenomen en dat op cd aan haar had overhandigd – ze was als een blok voor hem gevallen. Moira en Holly waren al jaren vriendinnen, maar de vonk tussen haar hartsvriendin en haar broer was pas een halfjaar geleden overgesprongen.

‘Gaat Holly eigenlijk ook mee eten vanavond?’ vroeg Moira, toen ze de trap afliep en Dai in de hal zag staan.

Dai schudde zijn hoofd. ‘Ze kan niet. Eigenlijk kan ik ook niet, maar ik ga natuurlijk wel. Ik was even vergeten dat we vanavond zouden oefenen met de band. Zij moet echt gaan, want zonder drummer kunnen ze niets doen.’

‘Ach, anders ga je na het etentje nog even kijken. Jullie zitten toch wel vaker tot na tien te spelen?’

‘Ja, dat kan ik wel doen.’ Hij legde een hand op haar schouder. ‘En wanneer gaan wij weer eens samen wat schrijven voor The Grotto?’

Ze haalde haar schouders op. ‘Als ik inspiratie heb.’ Vroeger maakte ze vaak songteksten bij Dai’s muziek voor de band, maar het was al dik een jaar geleden dat ze iets had geschreven. ‘Dat komt wel weer.’

Haar broer glimlachte. ‘Goed hoor. Wie weet in de kerstvakantie.’

Welja, ze kon de tijd voor creativiteit best nog wat maanden opschuiven. Misschien zou ze rond oud en nieuw eindelijk haar schilderij ook eens af hebben. Vermoeid wreef ze even over haar voorhoofd.

Tabitha stapte de hal in. ‘Zijn jullie er klaar voor?’ vroeg ze met een enthousiaste grijns.

‘Jij wel, zo te zien.’ Moira knikte naar de tas die Tabby over haar schouder had hangen, waar de bovenkant van haar spreukenboek en de lont van een zwarte kaars uit stak.

‘Ik stel voor dat we eerst wat lunch inpakken en dan op pad gaan,’ zei Dai. ‘Je wilt toch niet dat je ritueel straks wordt verstoord door mijn knorrende maag?’

‘Snel dan,’ zei Tabby. ‘Mevrouw Parri pikt ons zo direct op met de auto als ze uit de kerk komt. Dan hoeven we niet helemaal Mountain Lane op te lopen met al die zoi bij ons.’

‘Briljant!’ Dai stak zijn duim op en snelde naar de keuken.

Om twee uur stapte de groep van drie de deur uit en wachtte tot mevrouw Parri hen kwam ophalen. De oude vrouw reed hen een flink stuk de berg op, af en toe schapen wegtoeterend en naar wandelaars zwaaiend. ‘Veel plezier,’ wenste ze hen toe toen ze eenmaal op de kleine parkeerplaats waren waar het wandelpad begon.

‘Bedankt!’ Tabby zwaaide nog een keer voordat ze natuurpark Snowdonia betraden.

Het weer was nog steeds prachtig. Halverwege de tocht omhoog trok Moira haar winterjas uit om het ding in haar rugtas te proppen. De inspanning was groot genoeg om haar warm te houden zonder extra kleding.

Voor haar liepen Dai en Tabby op het pad dat omhoogvoerde naar de hoogvlakte naast de kust en de bergen. Het zonlicht gaf hun haren een rossige halo. De lucht was gevuld met de kruidige geur van herfstbladeren en natte heidegrond. Hier en daar zong een vogel.

Toen ze uit de bossen rond de baai kwamen, waren ze niet langer beschut tegen de wind. Met een rilling trok Moira haar jas weer aan. Beneden hoorde ze de intercitytrein richting Holyhead op de rails langs de kust langsrazen.

‘Zullen we even stoppen?’ vroeg Tabby, die achteromkeek en Moira

stil zag staan.

‘Goed idee,’ vond Dai. Hij diepte een zakje *welsh cakes* op uit zijn rugzak. ‘Ik heb alweer honger.’

‘Jij hebt altijd honger,’ grijnsde Moira. ‘Het is me een raadsel waarom je zo stakig blijft.’

Ze gingen alle drie op een reusachtige platte steen zitten die langs het pad lag. De wind was fris en stevig, maar de zon scheen gelukkig ook fel. In de diepte lag Llanfairfechan onder een stralend blauwe hemel en achter hen strekten de bergen van Carneddau zich uit. Ze namen de toeristische route. Deze wandeling werd door veel mensen tijdens de zomer gedaan, waarbij ze begonnen in Llanfairfechan en eindigden in Penmaenmawr. Halverwege de wandeling lag de steencirkel. De hele tocht besloeg volgens het boekje van de VVV zo’n drie uur, maar zij deden er minder lang over. Moira, Dai en Tabitha waren geofende wandelaars dankzij hun ouders. Die hadden het drietal elk weekend mee de natuur in genomen toen hun vader nog niet zo’n drukke baan had.

Het was nu rustig op het pad. Ze waren één eenzame wandelaar tegengekomen. Verder was er geen sterveling te bekennen op het openbare voetpad dat langs de steile helling omhoog kronkelde naar de *moor*, de heidevlakte die zich boven hun geboortestadje uitstreckte.

‘Waarom wil je nou eigenlijk naar Meini Hirion?’ vroeg Moira nieuwsgierig, toen Tabby in haar tas met heksenaccessoires zat te rommelen.

Tabitha glimlachte verlegen. ‘Ik wil kijken of *nain* en *taid* contact met ons zoeken. Als de sluier tussen de twee werelden wordt weggenomen, praten ze misschien nog een keer met me. Of wie weet kan ik gewoon even gedag zeggen. Laten merken dat ik ze niet vergeten ben.’

Moira sloeg een arm om Tabby’s schouders. Haar zus miste opa en oma dus nog steeds. Het was nu twee jaar geleden dat die vlak na elkaar overleden waren.

‘Ze weten echt wel dat je ze niet vergeten bent,’ zei Dai, die het gesprek had gevolgd. ‘Die kijken vast elke dag vanuit de hemel naar

ons. Of vanuit het zomerland, of Annwn, of hoe je het ook wilt noemen.’

Moira glimlachte en luisterde geamuseerd hoe Tabby en Dai verder praatten over het hiernamaals. Dit waren waarschijnlijk de enige twee mensen ter wereld die nooit ruzie hadden over religie. De tweeling stond qua geloofsovertuiging lijnrecht tegenover elkaar, maar op de een of andere manier zorgde het nooit voor conflicten. Zelf wist ze niet zo goed wat ze moest geloven.

Was er iets na de dood? Waarschijnlijk wel.

Hoe zag het eruit? Ze had geen flauw idee.

Het zou haar benieuwen of Tabitha’s ritueel echt zou werken. Opa en oma Anwell waren de enige grootouders die ze hadden gekend; de ouders van hun vader waren al gestorven voordat zij geboren werden.

‘Kom, laten we verder gaan,’ stelde Moira voor. Nu ze stilstonden, kreeg ze het door de eerdere inspanning en het zweet op haar rug een beetje te koud. Tabby en Dai knikten en stonden ook weer op. Het was nog een flinke klim voor ze bij de oude steencirkel zouden zijn.

Langs het pad, dat nu niet veel meer was dan een spoor door het gras, stonden hier en daar nog bloeiende heidestruikjes. Moira zag dat Tabitha zo nu en dan een plantje plukte. Die had ze vast nodig voor haar ritueel. Hoe wilde ze eigenlijk die kaarsen brandende houden in de wind die er stond?

In gedachten verzonken merkte Moira niet eens dat ze al bij de steencirkel in de buurt waren tot Dai haar aanstootte. ‘Kijk, we zijn er,’ wees hij naar de grijze stenen die even verderop het eentonige groen en bruin van de heidevlakte doorbraken.

Hoewel de stenen niet groot waren en absoluut geen Stonehenge-formaat hadden, was de druïdencirkel toch indrukwekkend. ‘Er hangt een sfeertje,’ had Patrick eens gezegd toen hij mee was geweest op een familiewandeling. Moira kon voelen waarom de cirkel *new age*-fanaten trok: er ging een oeroude kracht uit van de stenen, die hier duizenden jaren geleden met pijn en moeite moesten zijn neergezet door natuurvolkeren die nu allang verdwenen waren. Het had iets

magisch.

‘Dai, pak jij de mini-haard even uit?’ hoorde ze Tabby vragen. Verrek, nu zag ze pas wat Dai in zijn rugzak mee had getorst – het was de lantaarn waar ze buiten in de tuin altijd bio-ethanol in brandden om het ’s avonds niet te koud te krijgen als ze nog buiten zaten.

‘Gaan we een vreugdevuur maken?’ vroeg ze lachend.

Tabby knikte. ‘Ja, een deel van een Samhain-ritueel is om een vuur aan te steken en zo de zon te sterken en energie te geven om de winter door te komen. Maar het leek me niet zo’n briljant idee om hier echt een vuur te maken met hout. Die heidestruiken zien eruit alsof ze makkelijk vlam vatten.’

‘Waar moet ik ’m neerzetten?’ vroeg Dai, die de grote lantaarn en de fles ethanol uit zijn tas had gehaald.

‘In het midden van de cirkel,’ zei Tabby. ‘Nou ja, ongeveer dan. Je hoeft niet alles na te meten, hoor.’

Zelf ging ze aan de slag met de zwarte kaarsen die ze had meegenomen. Ze zette de vijf stompkaarsen in grote glazen kaarsenhouders en stak ze een voor een aan. De vlammetjes dansten en flakkerden, maar gingen niet uit. De glazen bakjes beschermden het vuur voor de wind.

‘Ik maak een denkbeeldig pentagram,’ legde ze uit aan Moira. ‘Eén kaars voor elk element – aarde, lucht, water, vuur en ziel. Daarna maak ik een cirkel waar we alle drie in gaan zitten, terwijl ik de windstreken aanroep.’

Moira keek haar zus bewonderend aan. ‘Wauw. Waar heb je dat allemaal geleerd?’

‘Op internet,’ antwoordde Tabby droog. ‘Hier in de buurt zijn geen *covens*.’

‘Nou, ik ben blij dat we je kunnen helpen.’

Tabitha glimlachte. ‘Ik ook.’

Ze liepen naar Dai toe, die inmiddels een warm vuurtje in de mini-haard aan het branden had gekregen. Moira ging naast haar broer op de grond zitten terwijl Tabby rond hen heen liep en een cirkel maakte.

‘Waar strooit ze mee?’ fluisterde Moira.

‘Zout. Ze heeft de pot uit de keuken geleend.’ Dai grijnsde.

O ja. Dat was ook zo. Holly had haar wel eens verteld dat een cirkel van zout alle kwade geesten buitenhield volgens oude gebruiken. Holly studeerde religie en wist van alles en nog wat te vertellen over mystiek, geloof, magie en mythologie.

Tabby ging tegenover hen zitten, zodat het vuur in het midden stond van de driehoek die ze vormden. ‘Zijn jullie er klaar voor?’ vroeg ze.

Dai en Moira knikten en keken Tabby nieuwsgierig aan. Die haalde nog drie kaarsen uit haar tas en zette ze in kaarsenhouders voor elk van hen neer zonder de kaarsen aan te steken. Toen strekte ze haar handen naar elk van hen uit. ‘We houden elkaar vast tijdens het ritueel,’ verklaarde ze.

Gehoorzaam legde Moira haar handen in die van Dai en Tabby. Haar zus begon zachtjes te spreken.

‘Van Maagd naar Moeder naar Oude, Wijze Vrouw,’ zei ze met heldere stem. ‘Godin van dood en wedergeboorte, aanschouw mij en luister naar uw kind op deze dag. Ik eer u en uw rijk. Nederig verschijn ik voor u, en ik vraag u om uw gunst en zegening. Alstublieft, licht de sluier op die tussen de werelden bestaat. Laat mij vandaag, in deze tijd buiten de tijd, met mijn voorvaderen communiceren en met hen praten in Annwn, het Zomerland.’

Een vreemde stilte viel over de vlakte. Moira huiverde, juist door het plotselinge gebrek aan wind. Ze keek naar haar zus, maar die staaarde in de vlammen van de lantaarn. Moira sperde haar ogen wijd open toen de kaars die voor Tabby op de grond stond spontaan vlam vatte.

‘O, mijn hemel,’ siste ze. ‘Dai! Zag je dat?’

Haar broer zag ook een beetje bleek. Zijn ogen gleden naar de kaars die bij hem stond, en zijn gezicht werd nog witter toen ook die ging branden.

‘Er... er gebeurt écht iets,’ hakkelde hij. ‘Moeten we niet...?’

Moira gaf geen antwoord. Het zweet brak haar uit toen de